

BONET, TXELL (periodista)

I et va trucar un dia fa molts anys. Però molts.

Perquè la noia és periodista i aleshores feia un programa de ràdio, i sembla ser que havia llegit un llibre teu i et va proposar de participar al seu programa, per fer-hi una secció setmanal.

I ens vam posar d'acord. I ella amb la seva veu pausada i amable anava introduint els temes que tu desenvolupaves, amb aquelles vivències sovint horribles d'arreu del món que tu havies conegut. I mitjançant les ones radiofòniques els oients podien viatjar, ni que fos una mica, des de Guinea fins a Kosovo, de l'Ulster als Balcans, de la set dels que no tenien ni aigua a l'angoixa dels que no podien ni caminar per les mines antipersona.

Però ella era valenta, i va voler que al seu programa algú expliqués tot allò que, de fet, ningú no vol escoltar. Ni que fos per aquells que no tenien gairebé veu.

I van passar els anys, i ja no ens veiem com abans. Només de tant en tant coincidíem en algun acte, o ens trucàvem per algun reportatge. Perquè la vida va fent, i ens hem de moure.

I la vas retrobar fa només uns dies, quan menys t'ho esperaves. A la llum d'unes quantes desenes de milers d'espelmes, al bell mig de Barcelona. Podria ser més bonic?

Ella portava la seva criatura de només sis mesos arrapada al pit, en un farcellet, com duïen aquelles mares tan joves de les quals n'explicàvem la vida en aquell programa de ràdio.

Però podria ser més bonic, perquè ara les històries més horribles ja no cal anar a buscar-les tan lluny, doncs les retallades de llibertats i de drets humans fonamentals també entren a casa nostra, als nostres carrers en forma del feixisme més indecent.

I la seva mirada segueix tan brillant com abans, i la seva veu també és fonda i serena, però els colors càlids de les flames que porta la gent no poden amagar la tristor que ho embolcalla tot.

I tu penses en el pare d'aquella criatura, en el company de la Txell, en Jordi Cuixart, avui empresonat i esdevingut un presoner polític a l'Europa del segle XXI.

Quan es podran abraçar en llibertat tots tres un altre cop?

I l'angoixa et travessa per dins. Com aquella gent a qui volíem donar veu quan ens vam conèixer a la ràdio, els que tenien por de posar els peus a terra, aquells que tenien la gola seca i no podien ni parlar.

Podria ser més bonic, ho ha de ser. Ho hem de fer.

Silencis que viatgen a través de les ones fins una presó d'Espanya.